

EVROPSKA
KOMISIJA

Strasbourg, 5.2.2013
COM(2013) 42 final

2013/0023 (COD)

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

**o kazenskopravni zaščiti eura in drugih valut pred ponarejanjem ter o nadomestitvi
Okvirnega sklepa Sveta 2000/383/PNZ**

{SWD(2013) 19 final}
{SWD(2013) 20 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

1.1. Splošno ozadje

Ponarejanje eura in drugih valut je še naprej vir skrbi po vsej Evropski uniji. Zagotovitev zaupanja državljanov, podjetij in finančnih institucij v pristnost bankovcev in kovancev je bistvenega pomena. Ponaredki povzročajo škodo državljanom in podjetjem, ki ne prejmejo odškodnine zanje, tudi če so jih prejeli v dobri veri. Ponarejanje prav tako zmanjša sprejemljivost bankovcev in kovancev.

Zaradi pomena eura je njegovo ponarejanje še posebej zaskrbljujoče. Euro je enotna skupna valuta 17 držav članic euroobmočja, uporablja pa jo 330 milijonov ljudi, ki živijo na tem območju. V velikem obsegu se uporablja tudi v mednarodnem trgovinskem poslovanju in tretjim državam služi kot pomembna rezervna valuta. Vrednost bankovcev eura v svetovnem obtoku (tj. skoraj 913 milijard EUR januarja 2013) je približno enaka vrednosti bankovcev USD. Približno ena četrtnina navedene vrednosti je v obtoku zunaj euroobmočja, predvsem v sosednjih regijah¹. Danes je euro druga najpomembnejša mednarodna valuta na svetu.

Euro je še naprej tarča organiziranih kriminalnih združb, ki se ukvarjajo s ponarejanjem denarja. Od uvedbe eura leta 2002 je njegovo ponarejanje povzročilo finančno škodo v višini najmanj 500 milijonov EUR. Po podatkih Evropske centralne banke (ECB) je bilo število ponarejenih bankovcev najvišje v obdobju 2009–2010 ter še dvakrat, in sicer v drugi polovici leta 2011² in leta 2012³. Glede zaseženih količin ponaredkov je ECB zaznala povečanje v višini 11,6 % v drugi polovici leta 2012 v primerjavi s prejšnjimi meseci. Letno poročilo Evropskega tehničnega in znanstvenega centra za leto 2011⁴ kaže, da prihaja do vedno novih odkritij novih vrst ponarejenih kovancev eura in da se je število prefinjeno ponarejenih kovancev močno povečalo. Europol meni, da se dolgoročni trend giblje v smeri zvišanja ravni kriminalitete, in ugotavlja, da je nevarnost tovrstne kriminalitete še naprej velika⁵. Europolovo oceno potrjujejo nedavni večji zasegi ponarejenih bankovcev in kovancev eura ter vsakoletno nepretrgano uničevanje nezakonitih tiskarn in kovnic denarja⁶.

Ti dogodki kažejo, da obstoječi ukrepi proti ponarejanju niso odvrtilni v zadostni meri in da je zato treba izboljšati zaščito pred ponarejanjem. Zlasti so med državami članicami precejšnje razlike glede meja sankcij, ki jih uporabljajo za temeljni obliki ponarejanja, tj. za proizvodnjo in distribucijo ponarejenih valut⁷. Čeprav je bila najnižja meja najvišje kazni za proizvodnjo ponaredkov leta 2000 usklajena na osem let zapor, pa so razmere v zvezi z najnižjo mejo sankcij za ponarejanje valut drugačne. V nekaterih državah članicah bodisi niso

¹ Glej podatke Evropske centralne banke (ECB), na voljo na: <http://www.ecb.int/press/key/date/2013/html/sp130110.en.html>.

² Letno poročilo ECB za leto 2011.

³ Sporočilo za javnost ECB z dne 10. januarja 2013, http://www.ecb.int/press/pr/date/2013/html/pr130110_2.sl.html.

⁴ Zaščita kovancev eura leta 2011. Razmere v zvezi s ponarejanjem kovancev eura ter dejavnosti Evropskega tehničnega in znanstvenega centra na podlagi člena 4 Sklepa Komisije C(2004) 4290 z dne 29. oktobra 2004.

⁵ Europolova Ocena nevarnosti na področju organiziranega kriminala za leto 2011 (OCTA 2011)

⁶ Glej na primer Europolova sporočila za medije z dne 13. decembra 2011, 15. in 29. junija 2012, 13. avgusta 2012 in 9. decembra 2012, ki so na voljo na https://www.europol.europa.eu/latest_press_releases.

⁷ Razpredelnica o veljavnih sankcijah v državah članicah od aprila 2011 (iz Priloge 6 Ocene učinka nemške centralne banke Bundesbank).

določene najnižje sankcije bodisi so predpisane le globe, v drugih državah članicah pa je najnižja sankcija 10 let zapora. Te razlike slabijo čezmejni kazenski pregon in pravosodno sodelovanje⁸. Poleg tega iz podatkov, zbranih v okviru študije evropske skupine strokovnjakov proti ponarejanju eura⁹, izhaja, da je bilo v zadnjih devetih letih odkrito veliko število nezakonitih tiskarn v tistih državah članicah, ki nimajo določenih najnižjih sankcij ali imajo kot najnižje sankcije za ponarejanje valut določene le globe, kar kaže na to, da ponarejevalci izberejo državo, katere ureditev jim najbolj ustreza. Poleg tega trenutna nedoločenost najnižje in najvišje meje sankcij za kazniva dejanja distribucije pomeni nevarnost distribucije ponarejenih bankovcev, proizvedenih v tretjih državah, v Evropski uniji. To je razvidno iz velikega števila tiskarn, uničenih v tretjih državah (npr. v Kolumbiji in Peruju), ter iz zasegov večjih zneskov ponarejenih eurov in drugih valut, pripravljenih za izvoz v Evropsko unijo ali distribucijo v njej. Na podlagi navedenega je zato mogoče sklepati, da trenutni obseg razlik v sistemih sankcij držav članic negativno vpliva na zaščito eura in drugih valut pred ponarejanjem s kazenskopravnimi ukrepi.

Trenutna meja sankcij je eden od razlogov za nezadostno stopnjo odvracanja in neenako zaščito valute Evropske unije na njenem ozemlju. Najvišja meja kazenskih sankcij je pripomoček za tožilce in sodnike pri določanju sankcij, ki se naložijo storilcu kaznivega dejanja, vendar pa je ta pripomoček še naprej nepopoln, če ni določena najnižja meja kazenskih sankcij. Ker je najnižji standard za najvišjo kazen v praksi redko uporabljen, je za najnižjo kazen mogoče šteti, da je bolj odvratilna in da ima precejšnjo praktično vrednost za zaščito eura. Za osebe, ki jih mika ponarejanje eura, bo zavedanje o možnih sankcijah tisto, kar jih bo odvrglo od storitve kaznivega dejanja; očitna je na primer razlika med prestajanjem določene najkrajše kazni zapora ali plačilom globe. Tako najnižje sankcije prispevajo k doslednemu sistemu zaščite eura na celotnem ozemlju EU.

Euro je enotna valuta gospodarske in monetarne unije, ki jo je uvedla Evropska unija. Zato je resnično evropska skupna „dobrina“, ki bi jo bilo treba dosledno zaščititi po vsej Evropski uniji, zlasti z določitvijo najnižje meje kazni za huda kazniva dejanja proizvodnje in distribucije.

Evropska unija in države članice bi morale zagotoviti celovito zaščito eura in preganjati kazniva dejanja zoper euro na skupni podlagi. Na podlagi mednarodne Konvencije o preprečevanju ponarejanja denarja („Ženevska konvencija“)¹⁰ in njenih načel nediskriminacije drugih valut iz člena 5 bodo vse valute deležne koristi te povečane zaščite eura.

1.2. Pravni okvir

1.2.1. Kazensko pravo

Ženevska konvencija določa pravila, ki zagotavljajo, da se lahko za kazniva dejanja ponarejanja naložijo težke kazenske in druge sankcije. Vsebuje tudi pravila o pristojnosti in sodelovanju. Na podlagi ratifikacije Ženevske konvencije je bila od njene sklenitve 20. aprila 1929 dosežena določena stopnja zbližanja nacionalne zakonodaje proti ponarejanju valut.

⁸ Glej točko 3.2.1.3 Ocene učinka in njeno Prilogo 3.

⁹ Študija se je osredotočala na naslednjih 15 držav članic: Bolgarijo, Dansko, Grčijo, Finsko, Francijo, Italijo, Latvijo, Madžarsko, Nemčijo, Nizozemsko, Poljsko, Portugalsko, Romunijo, Španijo in Švedsko.

¹⁰ Št. 2623, str. 372. Serija mednarodnih pogodb Lige narodov 1931. Konvencijo je ratificiralo 26 držav članic. Malta je (še) ni ratificirala.

Okvirni sklep Sveta 2000/383/PNZ o povečanju zaščite s kaznimi in drugimi sankcijami za ponarejanje v zvezi z uvedbo evra¹¹ je namenjen dopolnitvi določb Ženevske konvencije iz leta 1929 na ozemlju Evropske unije. V njem so opredeljene prakse, ki jih je treba šteti za kaznivo dejanje poleg dejanskih kaznivih dejanj ponarejanja, kot je distribucija. Za ta kazniva dejanja Okvirni sklep zahteva učinkovite, sorazmerne in odvračilne kazni. Poleg tega vsebuje določbe o pristojnosti in odgovornosti pravnih oseb. Okvirni sklep je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2001/888/PNZ z dne 6. decembra 2001¹², ki je vanj vnesel določbo o medsebojnem priznavanju obsodb za namene priznavanja „preteklih obsodb“.

Države članice so morale Okvirni sklep Sveta 2000/383/PNZ prenesti v nacionalno zakonodajo do 29. maja 2001, Okvirni sklep Sveta 2001/888/PNZ pa do 31. decembra 2002. Komisija je ocenila njuno izvajanje v treh poročilih¹³. Kljub razvoju pravnega reda EU na tem področju pa so nekatere pomanjkljivosti postale očitne. Čeprav so vse države članice, z nekaj izjemami, formalno pravilno prenesle okvirni sklep v nacionalno zakonodajo, pa so v svojih nacionalnih pravnih sistemih sprejele različna pravila ter s tem pogosto različno raven zaščite in različne prakse.

1.2.2. Nadaljnje določbe Unije na tem področju

Okvirni sklep je del celovitega pravnega okvira, ki ga sestavljajo tudi upravni ukrepi in ukrepi usposabljanja:

- Uredba Sveta (ES) št. 974/98 z dne 3. maja 1998 o uvedbi eura¹⁴. Zavezuje države članice euroobmočja, da zagotovijo zadostne sankcije zoper ponarejanje in zlorabo bankovcev in kovancev eura,
- Uredba Sveta (ES) št. 1338/2001 z dne 28. junija 2001 o določitvi ukrepov, potrebnih za zaščito evra pred ponarejanjem¹⁵, posodobljena z Uredbo Sveta št. 44/2009 z dne 18. decembra 2008¹⁶. Ureja možne načine dajanja bankovcev in kovancev eura v obtok, in sicer tako, da se zaščitijo pred ponarejanjem. Poleg tega obravnava vprašanja, kot so zbiranje tehničnih in statističnih podatkov v zvezi s ponarejenimi bankovci in kovanci ter dostop do njih, pregled ponarejenih bankovcev in kovancev v okviru nacionalnih analitskih centrov, obveznosti kreditnih institucij in centralizacija informacij na nacionalni ravni. Uredba Sveta (ES) št. 1339/2001 z dne 28. junija 2011¹⁷ razširja učinke Uredbe (ES) št. 1338/2001 na tiste države članice, ki niso uvedle eura kot svoje enotne valute,
- Sklep Evropske centralne banke z dne 16. septembra 2010 o preverjanju pristnosti in primernosti eurobankovcev ter njihovem ponovnem dajanju v obtok (ECB/2010/14)¹⁸,

¹¹ UL L 140, 14. junij 2000, str. 1.

¹² UL L 329, 14.12.2001, str. 3.

¹³ Prvo poročilo je sprejela decembra 2001 (COM(2001) 771 final), drugo poročilo je sprejela septembra 2003 (COM(2003) 532 final), tretje poročilo pa je sprejela septembra 2007 (COM(2007) 524 final).

¹⁴ UL L 139, 11.5.1998, str. 1.

¹⁵ UL L 181, 4.7.2001, str. 6.

¹⁶ UL L 17, 22.1.2009, str. 1.

¹⁷ UL L 181, 4.7.2001, str. 11.

¹⁸ UL L 267, 9.10.2010, str. 1.

- Uredba (EU) št. 1210/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. decembra 2010 o preverjanju pristnosti eurokovancev in ravnanju z eurokovanci, neprimernimi za obtok¹⁹,
- Uredba Sveta (ES) št. 2182/2004 z dne 6. decembra 2004 o medaljah in žetonih, podobnih eurokovancem²⁰, spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 46/2009 z dne 18. decembra 2008²¹,
- Sklep Sveta 2005/511/PNZ z dne 12. julija 2005 o zaščiti eura pred ponarejanjem z imenovanjem Europolu za osrednji urad za boj proti ponarejanju eura²²,
- Sklep Sveta 2002/187/PNZ z dne 28. februarja 2002 o ustanovitvi Eurojusta za okrepitev boja proti težjim oblikam kriminala²³, in sicer s spodbujanjem in izboljšanjem usklajevanja in sodelovanja med pristojnimi pravosodnimi organi držav članic tudi na področju ponarejanja eura,
- ciljno usmerjeni ukrepi za izmenjavo, pomoč in usposabljanje uslužbencev organov pregona zaradi vzpostavitve tesnejših poklicnih vezi za učinkovitejši boj proti ponarejanju eura, ki jih financira Unija v okviru programa „Pericles“, določenega s Sklepom Sveta 2001/923/ES z dne 17. decembra 2001²⁴.

2. REZULTATI POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCEN UČINKA

2.1. Posvetovanja z zainteresiranimi stranmi

Komisija se je večkrat posvetovala s specializiranimi zainteresiranimi stranmi.

Posvetovanje z zainteresiranimi stranmi se je začelo na 58. srečanju skupine strokovnjakov proti ponarejanju eura²⁵ (ECEG) dne 10. novembra 2011 in se nadaljevalo na naslednjih srečanjih te skupine. Komisija se je s strokovnjaki in specialisti²⁶ nadalje posvetovala na Haaški konferenci, ki je potekala od 23. do 25. novembra 2011. Vprašalnik o izvajanju Okvirnega sklepa je bil državam članicam poslan 20. decembra 2011. O rezultatih vprašalnika in možnem prihodnjem ukrepanju so razpravljali udeleženci 59. in 60. srečanja skupine strokovnjakov proti ponarejanju eura dne 14. marca oziroma 13. junija 2012. ECB in Europol sta sodelovala v tem procesu in prispevala svoje podatke, tudi prek neposrednih prispevkov Komisiji.

¹⁹ UL L 339, 22.12.2010, str. 1.

²⁰ UL L 373, 21.12.2004, str. 1.

²¹ UL L 17, 22.1.2009, str. 5.

²² UL L 185, 17.7.2005, str. 35.

²³ UL L 63, 6.3.2002, str. 1.

²⁴ UL L 339, 21.12.2001, str. 50. Za posodobitev programa glej predlog Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi programa izmenjave, pomoči in usposabljanja za zaščito eura pred ponarejanjem (COM(2011) 0913 final).

²⁵ Skupina strokovnjakov proti ponarejanju eura je predvidena v Uredbi (ES) št. 1338/2001, sestavljajo pa jo strokovnjaki iz držav članic, Evropske centralne banke, Europolu, urada OLAF ter Evropskega tehničnega in znanstvenega centra (ETSC).

²⁶ Predstavniki organov pregona, sodnih organov, centralnih bank in kovnic denarja.

Na podlagi posvetovanja je mogoče sklepati, da je treba po mnenju zainteresiranih strani z ukrepi kazenskega prava zagotoviti dodano vrednost strokovnjakom za zaščito eura in drugih valut. V zvezi z izboljšanjem kazenskega procesnega prava sta bila prejeta dva konkretna predloga: predlog za uskladitev preiskovalnih tehnik (kot sta nadzor pošilk in delo tajnih preiskovalcev) in predlog za uvedbo določb, na podlagi katerih bodo morali pravosodni organi predati vzorce zaseženih ponaredkov valut v tehnično analizo za namene odkrivanja novih ponaredkov v obtoku.

Evropska centralna banka je izrazila močno podporo krepitvi kazenskopravnega okvira, zlasti s krepitvijo in uskladitvijo kazni, vključno z določitvijo standardov za najnižje kazni.

2.2. Ocena učinka

Komisija je izvedla oceno učinka možnosti politike, pri tem pa je upoštevala rezultate posvetovanj z zainteresiranimi stranmi. V oceni učinka so preučene različne možnosti, najprimernejša pa naj bi bila naslednja rešitev:

- ohranitev večine določb iz Okvirnega sklepa 2000/383/PNZ v novem predlogu, z manjšimi spremembami, ob upoštevanju Lizbonske pogodbe,
- sprememba določb o kaznih z določitvijo najnižje kazni šestih mesecev za proizvodnjo in distribucijo ponarejene valute ter z določitvijo najvišje kazni najmanj osmih let za distribucijo ponarejene valute,
- vnos nove določbe, ki države članice zavezuje, da zagotovijo možnost uporabe določenih preiskovalnih orodij,
- vnos nove določbe, ki države članice zavezuje, da nacionalnim analitskim centrom in nacionalnim analitskim centrom za kovance zagotovijo možnost analize ponaredkov eurov tudi med sodnim postopkom za namene odkrivanja novih ponaredkov.

3. PRAVNI ELEMENTI PREDLOGA

3.1. Pravna podlaga

Pristojnost EU, da določi „minimalna pravila glede opredelitve kaznivih dejanj in sankcij na področju posebno hudih oblik kriminala s čezmejnimi posledicami zaradi narave ali učinkov teh dejanj ali zaradi posebne potrebe po skupnem boju proti njim“ je določena v členu 83(1) Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU).

Ponarejanje plačilnih sredstev je izrecno navedeno v odstavku 1 člena 83 PDEU kot tako področje posebno hudih oblik kriminala.

3.2. Subsidiarnost, sorazmernost in spoštovanje temeljnih pravic

Ukrepanje na ravni EU je potrebno zaradi naslednjih dejavnikov.

Ponarejanje eura je dejanska težava Unije ter njenih državljanov, podjetij in finančnih institucij. Dejstvo, da je euro enotna valuta euroobmočja, pomeni, da je treba kaznivo dejanje ponarejanja eura nujno šteti za kaznivo dejanje, ki v določeni meri povzroča škodo povsod po euroobmočju, ne glede na to, kje je bilo storjeno. Zaradi te vseevropske razsežnosti se je treba proti ponarejanju povsod boriti na podoben način, storilec kaznivih dejanj ponarejanja pa je treba nalagati enakovredne kazni, in sicer ne glede na to, kje v Evropski uniji je kaznivo dejanje storjeno.

Zaradi tega posebnega položaja eura, ki je enotna valuta gospodarske in monetarne unije, vzpostavljene v okviru Evropske unije, in zato resnično evropska „dobrina“, je treba njegovo

zaščito zagotoviti na ravni EU. Tako je ta zaščita še bolj „osredotočena na EU“, kot če se to področje uredi le z uskladitvijo predpisov držav članic.

Samo EU lahko pripravi zavezujočo zakonodajo z učinkom v vseh državah članicah in s tem ustvari pravni okvir, ki bi prispeval k premagovanju šibkih točk sedanje ureditve.

V skladu s členom 5 Ženevske konvencije je prepovedano razlikovanje med razponom kazni za kazniva dejanja v zvezi z domačo in tujo valuto. Zato bi bilo treba ukrepe za večjo zaščito eura razširiti na vse valute.

Predlagane kazni so sorazmerne s težo kaznivih dejanj in znatnimi posledicami ponarejanja eura in drugih valut za državljane in podjetja. Usklajene so s kaznimi, ki so trenutno predpisane v večini držav članic. Ker mnoge države članice že uporabljajo koncept najnižjih kazni, je primerno in dosledno, da se koncept najnižjih kazni uporablja tudi na ravni Unije. Da se prepreči nesorazmernost kazni s kaznivim dejanjem, je predlagano posebno jamstvo v primerih manjših zneskov, tj. ena mejna vrednost, pod katero se lahko naloži nižja kazen zapora, in druga mejna vrednost, pod katero je mogoče naložiti tudi denarno kazen, razen če gre v zadevi za posebej resne okoliščine. To bi lahko veljalo, na primer, kadar se odkrije ponarejeni denar v okoliščinah, ki jasno kažejo, da so bili ali naj bi bili proizvedeni višji zneski. Izbrani mejni vrednosti morata biti dovolj visoki, da upoštevata zadeve manjše vrednosti, vendar obenem dovolj nizki, da zagotavljata odvračilni učinek sankcij ter upoštevata pomen pristnosti bankovcev in kovancev ter zaupanje državljanov vanje.

Na podlagi Direktive morajo države članice v svojem nacionalnem pravu določiti razpon kazni iz člena 5, pri tem pa najnižja meja kazni ne sme biti nižja od zahtevane najnižje meje. Vendar pa se še naprej uporabljajo splošna pravila in načela nacionalnega kazenskega prava na področju uporabe in izvrševanja kazni v skladu s konkretnimi okoliščinami. To vključuje splošna pravila o uporabi kazni za mladoletnike, v primeru poskusa oziroma pomoči ali v primeru, kadar storilec prispeva k odkritju ali preprečitvi hudih kaznivih dejanj. Kar zadeva izvrševanje kazni, bi se še naprej uporabljala splošna načela, na primer o pogojni kazni zapora, alternativah kazni zapora (elektronski nadzor) ali predčasnem odpustu iz zapora. Sodišča bodo v vsaki posamezni zadevi izvajala svojo diskrecijsko pravico, pri tem pa upoštevala vse obteževalne in olajševalne okoliščine iz veljavnega pravnega okvira.

Vsak predlagani kazenskoopravni ukrep je bil skrbno ocenjen in zasnovan glede na njegove možne posledice za varstvo temeljnih pravic.

Predlog se nanaša na naslednje pravice in načela Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljnjem besedilu: Listina): pravico do svobode in spoštovanje družinskega življenja (z morebitno obsodbo storilcev na kazen zapora), svobodo izbire poklica in svobodo gospodarske pobude (z morebitno prepovedjo opravljanja dejavnosti obsojenim storilcem), lastninsko pravico (z morebitnim zaprtjem podjetij, ki so storila kazniva dejanja), načeli zakonitosti in sorazmernosti kaznivih dejanj in kazni (ker so kazniva dejanja in razpon kazni določeni) ter pravico, da se storilec za isto kaznivo dejanje kazensko ne preganja dvakrat (zaradi možnega medsebojnega vpliva z upravnimi sankcijami). Ta kolizija je upravičena, saj je namenjena doseganju ciljev splošnega interesa, ki jih priznava Unija (glej odstavek 1 člena 52 Listine), ter zlasti zagotovitvi učinkovitih in odvračilnih ukrepov za zaščito eura in drugih valut. Natančno je bilo zagotovljeno, da ti ukrepi ne presegajo okvirov, ki so potrebni za doseg tega cilja, in so zato sorazmerni. Natančneje, v samem pravnem aktu so bili določeni jasni zaščitni ukrepi, ki določajo pravico do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča, vključno s pravicami do obrambe, in tako zagotavljajo ustrezno raven učinkovitega sodnega varstva s strani nacionalnih sodišč. Zahtevane kazni so sorazmerne s storjenimi kaznivimi dejanji.

3.3. Izbira pravnega akta

Za določitev določb kazenskega prava na podlagi odstavka 1 člena 83 PDEU je direktiva ustrezeni pravni akt.

3.4. Posebne določbe

Člen 1: Vsebina – v tej določbi sta opisana področje uporabe in namen predloga.

Člen 2: Opredelitev pojmov – v tej določbi so opredeljeni pojmi, ki se uporabljajo v besedilu pravnega akta.

Člen 3: Kazniva dejanja – v tej določbi so določene temeljne oblike kaznivih dejanj, ki jih morajo države članice določiti kot kazniva dejanja, pojasnjeno pa je tudi, da določene okoliščine storitve kaznivega dejanja spadajo na področje uporabe Direktive.

Člen 4: Spodbujanje, pomoč in napeljevanje ter poskus – ta določba se uporablja za vsa kazniva dejanja, navedena zgoraj, in od držav članic zahteva, da kot kaznivo dejanje določijo vse oblike priprave in sodelovanja. Večina kaznivih dejanj zajema tudi kazensko odgovornost za poskus.

Člen 5: Kazni – ta določba se uporablja za vsa kazniva dejanja iz členov 3 in 4. V skladu s to direktivo morajo države članice uporabiti učinkovite, sorazmerne in odvračilne kazni v skladu s sodno prakso Sodišča. Za hujše oblike kaznivih dejanj proizvodnje in distribucije ponarejene valute je v tem členu za fizične osebe določena kazen zapor v razponu od najmanj šestih mesecev do najmanj osmih let. Najnižja zgornja meja kazni osmih let zapor je v Okvirnem sklepu 2000/383/PNZ že določena za kaznivo dejanje proizvodnje.

Člena 6 in 7: Odgovornost pravnih oseb in vrste kazenskih sankcij zanje – te določbe se uporabljajo za vsa kazniva dejanja iz členov 3 in 4. V skladu s tema dvema členoma morajo države članice zagotoviti odgovornost pravnih oseb, obenem pa izključiti možnost, da je takšna odgovornost alternativa odgovornosti fizičnih oseb. Poleg tega morajo države članice v skladu s tema dvema členoma uporabiti učinkovite, sorazmerne in odvračilne sankcije za pravne osebe, določata pa tudi glavne značilnosti možnih kazenskih sankcij.

Člen 8: Pristojnost – ta določba temelji na ozemeljskem in osebnem načelu. Uporablja se za vsa kazniva dejanja iz členov 3 in 4. Države članice morajo določiti pristojnost pravosodnih organov, v skladu s katero ti začnejo preiskavo, izvajajo pregon in vložijo obtožnico v zadevah v zvezi s ponarejanjem valute. Države članice, katerih valuta je euro, morajo pod določenimi pogoji izvajati splošno pristojnost glede kaznivih dejanj v zvezi s ponarejanjem eura. V primeru vzporednih postopkov Okvirni sklep Sveta 2009/948/PNZ²⁷ z dne 30. novembra 2009 o preprečevanju in reševanju sporov o izvajanju pristojnosti v kazenskih postopkih spodbuja tesnejše sodelovanje pristojnih organov. Na podlagi Sklepa Sveta 2002/187/PNZ z dne 28. februarja 2002 mora biti nacionalni član Eurojusta obveščen o primerih spora o pristojnosti, oziroma o primerih, kjer obstaja verjetnost, da bo prišlo do spora o pristojnosti. Poleg tega člen 8 te direktive poziva države članice, naj kazenske postopke koncentrirajo na eno samo državo članico, razen če to ni primerno.

Člen 9: Preiskovalna orodja – namen določbe je zagotoviti, da se lahko preiskovalna orodja, določena z nacionalno zakonodajo za primere kaznivih dejanj organiziranega kriminala ali drugih hudih kaznivih dejanj, uporabljajo tudi v primerih ponarejanja valute.

²⁷ UL L 328, 15.12.2009, str. 42.

Člen 10: Obveznost predaje ponarejenih bankovcev in kovancev eura zaradi analize in odkrivanja ponaredkov – na podlagi te določbe morajo države članice zagotoviti, da lahko nacionalni analitski centri in nacionalni analitski centri za kovance analizirajo ponaredke eura tudi med sodnim postopkom, in sicer za namene odkrivanja novih ponaredkov.

Člen 11: Razmerje z Ženevsko konvencijo – s to določbo so države članice pozvane, naj postanejo ali ostanejo pogodbenice mednarodne Ženevske konvencije z dne 20. aprila 1929.

Člen 12: Nadomestitev Okvirnega sklepa Sveta 2000/383/PNZ – s to določbo so za države članice, ki sodelujejo pri tej direktivi, nadomeščene veljavne določbe na področju ponarejanja valute.

Člen 13: Prenos – na podlagi te določbe morajo države članice Direktivo v 18 mesecih po začetku njene veljavnosti prenesti v nacionalno zakonodajo. Države članice morajo Komisiji sporočiti besedilo zadevnih določb nacionalne zakonodaje in vsakršne nove določbe na področju, ki ga ureja ta direktiva. Državam članicam ni treba poslati obrazložitvenih dokumentov, saj Direktiva vsebuje omejeno število pravnih obveznosti in se nanaša na določeno področje na nacionalni ravni.

Členi 14, 15 in 16 – vsebujejo dodatne določbe o poročanju in pregledu Komisije ter o začetku veljavnosti in naslovnikih Direktive.

4. PRORAČUNSKE POSLEDICE

Ta predlog nima proračunskih posledic za proračun Evropske unije.

Predlog

DIREKTIVA EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**o kazenskopravni zaščiti eura in drugih valut pred ponarejanjem ter o nadomestitvi
Okvirnega sklepa Sveta 2000/383/PNZ**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 83(1) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske Komisije,

po posvetovanju z Evropsko centralno banko,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora²⁸,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Euro je kot skupna enotna valuta držav članic euroobmočja postal pomemben dejavnik v gospodarstvu Unije in vsakodnevem življenju njenih državljanov. V interesu Unije kot celote je, da nasprotuje vsaki dejavnosti, ki bi lahko ogrozila verodostojnost eura s ponarejanjem, in da jo preganja.
- (2) Ponarejeni denar precej negativno vpliva na družbo. Povzroča škodo državljanom in podjetjem, ki za ponaredke ne prejmejo odškodnine, tudi če so jih prejeli v dobri veri. Zagotovitev zaupanja državljanov, podjetij in finančnih institucij v pristnost bankovcev in kovancev je bistvenega pomena.
- (3) Pomembno je zagotoviti, da učinkoviti in uspešni kazenskopravni ukrepi v vseh državah članicah ustrezno ščitijo euro in vsako drugo valuto, katere obtok je pravno dovoljen.
- (4) Uredba Sveta (ES) št. 974/98 z dne 3. maja 1998 o uvedbi eura²⁹ zavezuje države članice, katerih valuta je euro, da zagotovijo zadostne sankcije zoper ponarejanje in zlorabo bankovcev in kovancev eura.
- (5) Uredbi Sveta (ES) št. 1338/2001³⁰ in št. 1339/2001³¹ z dne 28. junija 2001 določata ukrepe, potrebne za zaščito eura pred ponarejanjem, zlasti ukrepe za umik ponarejenih eurov iz obtoka.
- (6) Mednarodna konvencija o preprečevanju ponarejanja denarja, podpisana v Ženevi 20. aprila 1929, skupaj s protokolom (v nadaljnjem besedilu: „Ženevska

²⁸ UL C [], str. [].

²⁹ UL L 139, 11.5.1998, str. 1.

³⁰ UL L 181, 4.7.2001, str. 6.

³¹ UL L 181, 4.7.2001, str. 11.

konvencija“³²) določa pravila za učinkovito preprečevanje, pregon in kaznovanje kaznivega dejanja ponarejanja valute. Zlasti je namenjena zagotavljanju, da se lahko stroge kazni in druge sankcije naložijo za kazniva dejanja ponarejanja valute. Vse pogodbenice Ženevske konvencije morajo uporabljati načelo nediskriminacije valut, ki niso njihova domača valuta.

- (7) Namen te direktive je dopolniti določbe Ženevske konvencije in olajšati njeno uporabo državam članicam.
- (8) Ta direktiva nadgrajuje in dopolnjuje Okvirni sklep Sveta 2000/383/PNZ o povečanju zaščite s kaznimi in drugimi sankcijami za ponarejanje v zvezi z uvedbo evra³³. Ta direktiva dopolnjuje Okvirni sklep s podrobnejšimi določbami o mejah kazni, preiskovalnih orodjih in analizi ter o identifikaciji in odkrivanju ponaredkov med sodnim postopkom. Okvirni sklep bi bilo treba nadomestiti s to direktivo v zvezi s tistimi državami članicami, ki sodelujejo pri sprejetju te direktive.
- (9) Direktiva bi morala ščititi vse bankovce in kovance, katerih obtok je pravno dovoljen, in sicer ne glede na to, ali so izdelani iz papirja, kovine ali katere koli druge snovi.
- (10) Zaradi zaščite eura in drugih valut je potrebna skupna opredelitev kaznivih dejanj v zvezi s ponarejanjem valute ter skupnih vrst sankcij za fizične in pravne osebe. Da se zagotovi skladnost z Ženevsko konvencijo, bi morala ta direktiva določati, da so kazniva ista kazniva dejanja, kot so določena v Konvenciji. Zato bi morala biti proizvodnja ponarejenih bankovcev in kovancev ter njihova distribucija kaznivo dejanje. Bistvena pripravljala dejanja navedenih kaznivih dejanj, na primer proizvodnjo instrumentov in sestavin za ponarejanje, bi bilo treba kaznovati kot samostojno kaznivo dejanje. Skupni cilj navedenih opredelitev kaznivih dejanj bi moral biti, da odvračajo od kakršne koli dejavnosti v zvezi s ponarejenimi bankovci in kovanci, instrumenti in orodji za ponarejanje.
- (11) Kot ponarejanje bi bilo treba šteti tudi zlorabo zakonitih naprav ali materiala pooblaščenih tiskarn ali kovnic za proizvodnjo nezakonitih bankovcev in kovancev z namenom goljufige uporabe. To zajema primere, v katerih nacionalna centralna banka, kovnica ali drug pooblaščen gospodarski subjekt proizvede bankovce ali kovance, ki presegajo kvoto, ki jo določi Evropska centralna banka. To obsega tudi primere, ko zaposleni v zakoniti tiskarni ali kovnici zlorabi naprave za lastne namene. Takšno ravnanje bi bilo treba kaznovati kot kaznivo dejanje ponarejanja, tudi če dovoljene količine niso bile presežene, saj ponaredkov po tem, ko bi bili dani v obtok, ne bi bilo mogoče razlikovati od zakonitih bankovcev in kovancev.
- (12) Za bankovce in kovance, ki jih Evropska centralna banka ali nacionalne centralne banke in kovnice še niso uradno izdale, bi prav tako morala varovati ta direktiva. Tako bi morali biti, na primer, kovanci eura z novimi nacionalnimi motivi na eni strani ali nove serije bankovcev eura zaščiteni, preden se jih uradno da v promet.
- (13) Če je to primerno, bi bilo treba kot kaznivo dejanje določiti tudi spodbujanje k storitvi temeljnih oblik kaznivih dejanj ponarejanja, pomoč pri njih, napeljevanje k njim in poskus storitve takšnih dejanj, vključno z zlorabo zakonitih naprav ali materiala ter s ponarejanjem neizdanih bankovcev in kovancev, namenjenih dajanju v obtok. Ta

³² Št. 2623, str. 372 – Serija pogodb Lige narodov 1931.

³³ UL L 140, 14.6.2000, str. 1.

direktiva ne zahteva od držav članic, da kot kaznivo dejanje določijo tudi poskus storitve kaznivega dejanja v zvezi z instrumentom ali sestavino za ponarejanje.

- (14) Sankcije za kazniva dejanja ponarejanja bi morale biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne po vsej Uniji.
- (15) Za ponarejanje valute se v državah članicah tradicionalno nalagajo visoke kazenske sankcije. To je posledica resne narave in učinka kaznivega dejanja na državljane in podjetja ter potrebe po zagotovitvi zaupanja državljanov Unije v pristnost eura in drugih valut. To še zlasti velja za euro, ki je enotna valuta 330 milijonov ljudi v euroobmočju in druga najpomembnejša mednarodna valuta.
- (16) Zato bi morale države članice zagotoviti določene minimalne vrste in meje sankcij. Koncept najnižjih kazni je trenutno določen v večini držav članic. Dosledno in primerno je sprejeti ta pristop na ravni Unije.
- (17) Meje sankcij bi morale biti učinkovite in odvračilne, ne bi pa smele presegati tistega, kar je sorazmerno s kaznivimi dejanji. Za fizične osebe bi zato morala biti v resnejših primerih, tj. za temeljni obliki kaznivih dejanj proizvodnje in distribucije ponarejene valute v zvezi z visokimi zneski ponarejenih bankovcev in kovancev ali posebno resnimi okoliščinami, predpisana najnižja kazen najmanj šestih mesecev in najvišja kazen najmanj osmih let zapor.
- (18) Najnižja kazen šestih mesecev pomaga zagotavljati, da organi pregona in sodni organi dajejo enak pomen kaznivim dejanjem ponarejanja eura in drugih valut, ter s tem pospešuje čezmejno sodelovanje. Zmanjšuje tveganje izbire države z najugodnejšo ureditvijo (forum-shopping). Poleg tega omogoča predajo obsojenih storilcev na podlagi evropskega naloga za prijetje, da se lahko izvrši kazen zapor ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.
- (19) Države članice bi morale imeti možnost, da naložijo kratko kazen zapor ali je ne naložijo v primerih, kadar je skupna nominalna vrednost ponarejenih bankovcev in kovancev nepomembna ali ni povezana s posebej resnimi okoliščinami. Za primere, v katerih je storilcu primerno naložiti kazen, ki ni kazen zapor, bi bilo treba to vrednost določiti v višini manj kot 5 000 EUR, tj. v višini desetkratnika najvišje vrednosti bankovca eura. Za primere, v katerih je storilcu primerno naložiti kazen zapor do šest mesecev, pa bi bilo treba to vrednost določiti v višini manj kot 10 000 EUR.
- (20) Ta direktiva ne posega v splošna pravila in načela nacionalnega kazenskega prava o izrekanju in izvrševanju kazenskih sankcij ob upoštevanju dejanskih okoliščin vsakega posameznega primera.
- (21) Ker lahko zaupanje v pristnost bankovcev in kovancev oslabi ali ogrozi tudi ravnanje pravnih oseb, bi morale biti pravne osebe odgovorne za kazniva dejanja, storjena v njihovem imenu.
- (22) Da bi zagotovili uspešno preiskovanje in pregon kaznivih dejanj ponarejanja valute, bi morala biti osebam, pooblaščenim za preiskovanje in pregon takih kaznivih dejanj, na voljo preiskovalna orodja, ki se uporabljajo v boju proti organiziranemu kriminalu ali drugim hudim kaznivim dejanjem. Med temi orodji so, na primer, prestrezanje komunikacij, tajno opazovanje, vključno z elektronski nadzorom, spremljanje bančnih računov in druge finančne preiskave, zlasti ob upoštevanju, med drugim, načela sorazmernosti ter narave in teže preiskovanih kaznivih dejanj.
- (23) Države članice bi se morale izreči za pristojne v skladu z Ženevsko konvencijo ter določbami o pristojnosti v drugih aktih kazenskopravne zakonodaje Unije, in sicer

glede kaznivih dejanj, storjenih na njihovem ozemlju, in kaznivih dejanj, ki so jih storili njihovi državljani. Zaradi vodilne vloge eura v gospodarstvu in družbi Evropske unije ter posebne grožnje euru kot valuti svetovnega pomena so potrebni dodatni ukrepi za njegovo zaščito. Zato bi morala vsaka država članica, katere valuta je euro, izvajati splošno pristojnost glede kaznivih dejanj v zvezi z eurom, ki so bila storjena zunaj Evropske unije, in sicer če je storilec na njenem ozemlju ali če so bili ponarejeni euri, povezani s kaznivim dejanjem, odkriti na njenem ozemlju. Države članice bi morale pri izvajanju splošne pristojnosti spoštovati načelo sorazmernosti, zlasti glede obsodb za isto ravnanje, izdanih v tretji državi.

- (24) Ponarejanje pogosto zadeva več držav članic hkrati, pri čemer se na primer proizvodnja izvaja v eni državi članici, distribucija pa v drugi državi članici ali več drugih državah članicah. Države članice bi morale v takšnih čezmejnih primerih v skladu z mehanizmi iz Okvirnega sklepa Sveta 2009/948/PNZ z dne 30. novembra 2009 o preprečevanju in reševanju sporov o izvajanju pristojnosti v kazenskih postopkih³⁴ skoncentrirati kazenske postopke, vključno s pregonom, v eni sami državi članici, razen če to ni primerno. Tako je zlasti v primeru, ko lahko ta koncentracija poenoti preiskavo, na primer glede zasega dokazov ali če sodišču omogoči, da upošteva celotni obseg kaznivega dejanja v eni obsodbi. Na podlagi Sklepa Sveta 2002/187/PNZ z dne 28. februarja 2002 o ustanovitvi Eurojusta za okrepitev boja proti težjim oblikam kriminala³⁵ mora biti nacionalni član Eurojusta obveščen o primerih spora o pristojnosti, oziroma o primerih, kjer obstaja verjetnost, da bo prišlo do spora o pristojnosti.
- (25) Kar zadeva euro, je prepoznavanje ponarejenih bankovcev in kovancev centralizirano v nacionalnih analitskih centrih oziroma v nacionalnih analitskih centrih za kovance, ki so pooblaščen ali ustanovljeni v skladu z Uredbo (ES) št. 1338/2001. Ponarejene bankovce in kovance eura bi morale biti mogoče analizirati, prepoznavati in odkrivati tudi med sodnim postopkom, da bi preprečili in ustavili nadaljnji obtok takšnih vrst ponaredkov, ob ustreznem upoštevanju načela učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča. Na splošno bi morali pravosodni organi dovoliti fizični prenos ponaredkov nacionalnim analitskim centrom in nacionalnim analitskim centrom za kovance. V nekaterih okoliščinah, na primer ko so dokaz v kazenskem postopku le maloštevilni ponarejeni bankovci ali kovanci ali kadar bi s fizičnim prenosom tvegali uničenje dokazov, kot so prstni odtisi, bi morali imeti sodni organi namesto tega možnost odločitve o tem, ali bodo omogočili dostop do bankovcev in kovancev.
- (26) Ta direktiva spoštuje temeljne pravice in načela, ki jih priznava zlasti Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, in sicer predvsem pravico do svobode in varnosti, spoštovanje zasebnega in družinskega življenja, svobodo izbire poklica in pravico do dela, svobodo gospodarske pobude, lastninsko pravico, pravico do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča, domnevo nedolžnosti in pravico do obrambe, načeli zakonitosti in sorazmernosti kaznivih dejanj in kazni, pa tudi prepoved, da se za isto kaznivo dejanje kazensko ne preganja ali kaznuje dvakrat. Namen te direktive je zagotovitev popolnega spoštovanja navedenih pravic in načel ter jo je treba temu ustrezno izvajati.

³⁴ UL L 328, 15.12.2009, str. 42-47.

³⁵ UL L 63, 6.3.2002, str. 1.

- (27) Ker cilja te direktive države članice same ne morejo zadovoljivo doseči ter ga je torej zaradi obsega in učinkov lažje doseči na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe iz te direktive v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti, kakor je določeno v navedenem členu, ta direktiva ne presega okvirov, ki so potrebni za dosego cilja.
- (28) [V skladu s členom 3 Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, sta Združeno kraljestvo in Irska uradno izrazila željo po sodelovanju pri sprejetju in uporabi te direktive.

IN/ALI

- (29) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, in brez poseganja v člen 4 navedenega protokola, Združeno kraljestvo in Irska ne sodelujeta pri sprejetju te direktive, ki zato zanju ni zavezujoča in se v njiju ne uporablja.]
- (30) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola (št. 22) o stališču Danske, ki je priložen Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o delovanju Evropske unije, Danska ne sodeluje pri sprejetju te direktive, ki zato zanjo ni zavezujoča in se v njej ne uporablja –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Vsebina

Ta direktiva določa minimalna pravila glede opredelitve kaznivih dejanj in sankcij na področju ponarejanja eura in drugih valut. Uvaja tudi skupne določbe za krepitev boja proti navedenim kaznivim dejanjem in izboljšanje njihovega preiskovanja.

Člen 2

Opredelitev pojmov

Za namene te direktive se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (a) „valuta“ so bankovci in kovanci, katerih obtok je pravno dovoljen, vključno z bankovci in kovanci eura, katerih obtok je dovoljen na podlagi Uredbe (ES) št. 974/98;
- (b) „pravna oseba“ je subjekt, ki ima v skladu z veljavnim pravom pravno osebnost, razen državnih organov ali organov javne uprave, ki izvršujejo državno oblast, in javnih mednarodnih organizacij;
- (c) „Ženevska konvencija“ je mednarodna Konvencija o preprečevanju ponarejanja denarja, podpisana v Ženevi 20. aprila 1929, in njen protokol.

Člen 3

Kazniva dejanja

1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da je naslednje ravnanje, če je storjeno naklepno, določeno kot kaznivo dejanje:

- (a) vsakršno goljufivo izdelovanje ali spreminjanje valute s kakršnimi koli sredstvi;
 - (b) goljufivo dajanje ponarejene valute v obtok;
 - (c) uvoz, izvoz, prevoz, prejem ali pridobitev ponarejene valute z namenom njenega dajanja v obtok, in sicer z vedenjem, da je ponarejena;
 - (d) goljufivo izdelovanje, sprejem, pridobitev ali posest:
 - (i) instrumentov, predmetov, računalniških programov in katerih koli drugih sredstev, posebej prirejenih za ponarejanje ali spreminjanje valute; ali
 - (ii) hologramov ali drugih sestavin valut, ki so namenjene za zaščito pred ponarejanjem.
2. Ravnanje iz odstavka 1 zajema ravnanje glede bankovcev ali kovancev, ki se izdelujejo ali so bili izdelani z uporabo zakonitih naprav ali materialov, in sicer kot kršitev pravic ali pogojev, v skladu s katerimi lahko pristojni organi izdajo bankovce ali kovance.
3. Ravnanje iz odstavka 1 zajema ravnanje v zvezi z bankovci in kovanci, ki še niso izdani, vendar so namenjeni v obtok in so del valute, ki je zakonito plačilno sredstvo.

Člen 4

Spodbujanje, pomoč in napeljevanje ter poskus

1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se spodbujanje h kaznivemu dejanju iz člena 3 ali pomoč pri njem in napeljevanje k njemu kaznuje kot kaznivo dejanje.
2. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se poskus storitve kaznivega dejanja iz točk (a), (b) ali (c) člena 3(1) kaznuje kot kaznivo dejanje.

Člen 5

Kazni

1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se ravnanje iz členov 3 in 4 kaznuje z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi kazenskimi sankcijami, vključno z denarnimi kaznimi in zaporom.
2. Za kazniva dejanja iz točk (a), (b) in (c) člena 3(1) v zvezi z bankovci in kovanci v skupni nominalni vrednosti manj kot 5 000 EUR, ki niso povezana s posebej resnimi okoliščinami, lahko države članice določijo kazen, ki ni kazen zavora.
3. Kazniva dejanja iz točk (a), (b) in (c) člena 3(1) v zvezi z bankovci in kovanci v skupni nominalni vrednosti najmanj 5 000 EUR se kaznujejo z najvišjo kaznijo najmanj osmih let zavora.
4. Kazniva dejanja iz točk (a), (b) in (c) člena 3(1) v zvezi z bankovci in kovanci v skupni nominalni vrednosti najmanj 10 000 EUR ali v zvezi s posebej resnimi okoliščinami se kaznujejo z:
 - (a) najnižjo kaznijo najmanj šestih mesecev zavora;
 - (b) najvišjo kaznijo najmanj osmih let zavora.

Člen 6

Odgovornost pravnih oseb

1. Države članice z ustreznimi ukrepi zagotovijo, da pravna oseba lahko odgovarja za kaznivo dejanje iz členov 3 in 4, ki ga je v njeno korist storila fizična oseba, bodisi samostojno bodisi kot del organa pravne osebe, ki ima vodilni položaj v pravni osebi, in sicer na podlagi:
 - (a) pooblastila za zastopanje pravne osebe; ali
 - (b) pristojnosti za sprejemanje odločitev v imenu pravne osebe; ali
 - (c) pristojnosti za opravljanje nadzora znotraj pravne osebe.
2. Države članice zagotovijo, da pravna oseba lahko odgovarja, če je zaradi neopravljene kontrole ali nadzora fizične osebe iz odstavka 1 dopustila, da fizična oseba, ki je v njeni pristojnosti, stori kaznivo dejanje iz členov 3 in 4 v korist te pravne osebe.
3. Odgovornost pravne osebe v skladu z odstavkoma 1 in 2 ne izključuje kazenskih postopkov proti fizičnim osebam, ki so storilci, napeljevalci ali pomagači pri kaznivih dejanjih iz členov 3 in 4.

Člen 7

Vrste kazenskih sankcij za pravne osebe

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se pravna oseba, ki je kazensko odgovorna v skladu s členom 6, kaznuje z učinkovitimi, sorazmernimi in odvračilnimi sankcijami, ki vključujejo denarne kazni in globe, lahko pa tudi druge sankcije, kot so:

- (1) odvzem pravice do socialne pomoči ali podpore;
- (2) začasna ali stalna prepoved opravljanja poslovnih dejavnosti;
- (3) uvedba sodnega nadzora;
- (4) odredba sodne likvidacije;
- (5) začasno ali trajno zaprtje poslovalnic, ki so bile uporabljene za storitev kaznivega dejanja.

Člen 8

Pristojnost

1. Vsaka država članica sprejme potrebne ukrepe, na podlagi katerih se izreče za pristojno za kazniva dejanja iz členov 3 in 4, kadar je:
 - (a) kaznivo dejanje v celoti ali delno storjeno na njenem ozemlju; ali
 - (b) storilec kaznivega dejanja njen državljan.
2. Vsaka država članica, katere valuta je euro, sprejme potrebne ukrepe, na podlagi katerih se izreče za pristojno za kazniva dejanja iz členov 3 in 4, ki so bila storjena zunaj Evropske unije, vsaj kadar se nanašajo na euro in kadar:
 - (a) je storilec kaznivega dejanja na ozemlju države članice; ali
 - (b) so bili ponarejeni bankovci ali kovanci eura, povezani s kaznivim dejanjem, odkriti v državi članici.

Vsaka država članica za pregon katerega koli kaznivega dejanja z ustreznimi ukrepi zagotovi, da njena pristojnost ni odvisna od pogoja, da ta dejanja štejejo za kaznivo dejanje v kraju, kjer so bila storjena.

3. Države članice skoncentrirajo kazenske postopke v eni sami državi članici, razen če to ni primerno.

Člen 9

Preiskovalna orodja

Države članice z ustreznimi ukrepi zagotovijo, da imajo osebe, enote ali službe, pristojne za preiskavo ali pregon kaznivih dejanj iz členov 3 in 4, na voljo učinkovita preiskovalna orodja, kot so na primer orodja, ki se uporabljajo pri preiskavi ali pregonu kaznivih dejanj organiziranega kriminala ali drugih hudih kaznivih dejanj.

Člen 10

Obveznost predaje ponarejenih bankovcev in kovancev eura zaradi analize in odkrivanja ponaredkov

1. Države članice zagotovijo, da pravosodni organi dovolijo pregled domnevno ponarejenih bankovcev in kovancev eura zaradi analize, prepoznavanja in odkrivanja novih ponaredkov. Za ta namen pravosodni organi nemudoma predajo potrebne vzorce vsakovrstnih domnevno ponarejenih bankovcev nacionalnemu analitskemu centru, vsakovrstne vzorce domnevno ponarejenih kovancev pa nacionalnemu analitskemu centru za kovance.
2. Če potrebnih vzorcev domnevno ponarejenih bankovcev in kovancev ni mogoče predati, ker jih je potrebno zadržati kot dokaz v kazenskem postopku, da se zagotovita pravičen in učinkovit postopek ter pravica do obrambe domnevnega storilca, se nacionalnemu analitskemu centru in nacionalnemu analitskemu centru za kovance nemudoma omogoči dostop do potrebnih vzorcev domnevno ponarejenih bankovcev in kovancev.

Člen 11

Razmerje z Ženevsko konvencijo

Države članice pristopijo k Ženevski konvenciji ali ostanejo njene pogodbenice.

Člen 12

Nadomestitev Okvirnega sklepa Sveta 2000/383/PNZ

Ta direktiva za države članice, ki sodelujejo pri njenem sprejetju, nadomesti Okvirni sklep Sveta 2000/383/PNZ brez poseganja v obveznosti držav članic glede roka za prenos Okvirnega sklepa v nacionalno zakonodajo.

Za države članice, ki sodelujejo pri sprejetju te direktive, sklicevanja na Okvirni sklep Sveta 2000/383/PNZ pomenijo tudi sklicevanja na to direktivo.

Člen 13

Prenos

1. Države članice sprejmejo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, najpozneje do [18 mesecev po začetku veljavnosti te direktive]. Komisiji takoj sporočijo besedilo navedenih predpisov.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Države članice določijo način sklicevanja.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih določb nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 14

Poročanje in pregled Komisije

Komisija Evropskemu parlamentu in Svetu do [5 let po začetku veljavnosti te direktive] predloži poročilo o izvajanju te direktive. V poročilu oceni obseg, v katerem so države članice sprejele potrebne ukrepe za uskladitev s to direktivo. Poročilu po potrebi priloži ustrezni zakonodajni predlog.

Člen 15

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati [dvajseti] dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 16

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice v skladu s Pogodbama.

V Strasbourgu,

Za Evropski parlament
Predsednik

Za Svet
Predsednik